

7. Zarzut siódmy, dotyczący naruszenia prawa do obrony, ze względu na to, że raporty OLAF-u załączone do wstępnych pism informacyjnych były tak zaczerpnięte, że aż nieczytelne, i skarżący nie był w stanie ich zrozumieć, a potem zgłosić użytecznych uwag.
8. Zarzut ósmy, dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji, zasady wywiązywania się z umów w dobrej wierze i zakazu „nadużycia prawa”, ze względu na to, że Komisja nie działała ze starannością ani bezstronnością.
9. Zarzut dziewiąty, dotyczący zarzutu niezgodności z prawem podniesionego względem art. 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r., ze względu na to, że narusza on ogólną zasadę zakazu bezpodstawnego wzbogacenia. Skarżący uważa, że artykuł ten stwarza instytucji możliwość odzyskania całości kwot wypłaconych przez cały okres realizacji umowy, nawet jeśli umowa została w całości wykonana przez stronę umowy, co oznacza, że instytucja może uzyskać wszelkie świadczenia od kontrahenta, a nie być mu wina żadnej zapłaty. Artykuł ten powinien zostać uznany za niezgodny z prawem ze względu na to, że zezwala instytucji na przysporzenie majątkowe kosztem majątku drugiej strony umowy, bez uzasadnienia.
10. Zarzut dziesiąty, pomocniczy, dotyczący naruszenia art. 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r. i zasady proporcjonalności. Zdaniem skarżącego ocena instytucji powinna przebiegać zgodnie z art. 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r., co oznacza, że Komisja nie może stosować więcej niż jednej sankcji, gdyż artykuł ten zawiera wykaz sankcji, który nie jest kumulatywny. Ponadto instytucja powinna zapewnić, żeby jej decyzja była proporcjonalna do rozmiaru rozpatrywanej nieprawidłowości podczas tej oceny, zgodnie z zasadą proporcjonalności, stanowiącą wyraz zasady działania w dobrej wierze, obowiązującej przy wykonywaniu umów, co w niniejszym przypadku nie miało miejsca.

Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2021 r. – Griesbeck / Parlament

(Sprawa T-10/21)

(2021/C 72/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Nathalie Griesbeck (Ancy-sur-Moselle, Francja) (przedstawiciele: adwokaci J.-L. Teheux, J.-M. Rikkers i G. Selnet)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

tytułem głównym

— stwierdzenie nieważności decyzji biura Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2020 r.;

w konsekwencji

— stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 18 października 2019 r. i będącej jej następstwem noty obciążeniowej;

posiłkowo

— stwierdzenie nieważności decyzji biura Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2020 r.;

w konsekwencji

— stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 18 października 2019 r. i ograniczenie będącej jej następstwem noty obciążeniowej w odpowiednim zakresie;

w każdym przypadku

— zastrzeżenie dla skarżącej możliwości przedstawienia dodatkowych uwag w późniejszym piśmie;

— obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Parlament popełnił następujące błędy w ocenie. Po pierwsze, wykluczył, by szczególne okoliczności zatrudnienia danej asystentki mogły mieć na wpływ na dowód wykonywania przez nią pracy. Następnie nie uwzględnił czasu, który upłynął od zaistnienia rozpatrywanych zdarzeń, i wynikającej z tego utraty dowodów. Wreszcie, nie skorzystał z dowodów przedstawionych przez skarżącą.
2. Zarzut drugi dotyczący odwrócenia ciężaru dowodu i naruszenia prawa do rzetelnego procesu. W tym względzie skarżąca uważa w istocie, że to nie na niej spoczywa ciężar dowodu wykonywania przez jej asystentkę pracy.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie, w jakim biuro uznało, że powinna zostać zwrócona całość kwot wypłaconych za okres pracy asystentki, podczas gdy co najmniej w części wykazano fakt wykonywania przez nią prac.

Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2021 r. – Rynair/Komisja

(Sprawa T-14/21)

(2021/C 72/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida, F. Lapr votte, V. Blanc, S. Rating i I. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (UE) z dnia 21 sierpnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.57544(2020/N) – Belgia COVID-19: Pomoc dla Brussels Airlines; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja błędnie zastosowała swe Tymczasowe ramy [środków pomocy państwa w celu wsparcia gospodarki w kontekście trwającej epidemii COVID-19] uznawszy, iż pożyczka dla Brussels Airlines była zgodna z tymczasowymi ramami i że Brussels Airlines kwalifikuje się do pomocy w zakresie dokapitalizowania, nie dokonawszy oceny, czy były dostępne inne bardziej odpowiednie i mniej zakłócające środki poza dokapitalizowaniem, uznawszy, że kwota dokapitalizowania była proporcjonalna i nie nałożywszy skutecznego zakazu dotyczącego agresywnej ekspansji przez Brussels Airlines.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja Europejska błędnie zastosowała art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE, uznawszy, że pomoc ma na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w belgijskiej gospodarce i dopuściwszy się naruszenia obowiązku wyważenia korzystnych skutków pomocy z jej niekorzystnym wpływem na warunki wymiany handlowej i zachowanie niezakłóconej konkurencji (tzw. „kryterium wyważenia”).
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza ogólne zasady niedyskryminacji, swobodnego przepływu usług i swobody przedsiębiorczości.